

vseh deželá, četudi ne formalno, pa vsaj duševno prav kmalu prisilila k zvezi z internacionalo.“

Te besede so se v resnici izpolnile. Prenehala je pač mednarodna zveza v tisti obliki, kakor jo je ustvaril Marx. Prenehal je glavni svet; niso se več v njenem imenu sklicevali shodi: a mednarodni duh živi med socijalskim delavstvom, in ta duh se tudi javno izraža ob mednarodnih shodih.

Predno bomo nadaljevali socijalsko zgodovino v posamnih državah, se nam zdi

1. 1893. Sklenilo se je, da se pusté k shodu zastopniki delavskih strokovnih društev in takih socijalskih strank in društev, ki priznavajo potrebo delavske organizacije in politiškega delovanja. Poslednje določilo je bilo naperjeno proti anarhistom. Ti namreč ne priznavajo ni potrebe, ni koristi politiškega delovanja, norčujejo se iz volitev, napadajo delovanje socijalskih zastopnikov v raznih zakonodajnih zborih in pričakujejo rešitve jedino le od revolucije. To je popolnoma dosledno po njihovem pro-

Burska družina.

potrebno, da rečemo dve, tri o najznamenitejših pojavih tega mednarodnega značaja socijalne demokracije, o shodih v Curihu in v Londonu.

Zborovala sta pač preje pariški (1889) in bruseljski (1891) mednarodni shod, pa razven praznovanja 1. maja, ki sta ga uvedla, nista imela mnogo pomena. Takrat je bila pač socijalska organizacija po mnogih državah še v povojih. Curih in London sta pa pokazala njeno dorastlo moč.

Mednarodni socijalski delavski shod v Curihu je zboroval dné 6.—12. vel. travna

gramu. Anarhistu je namreč posamnik vse, družba nič. Nobene oblasti ne priznavajo in zato tudi nobene stalne družbe ne. Po njihovem bodi vsak človek popolnoma svoboden, in v popolni svobodi se veži z jednako mislečimi k skupnemu delovanju, ki pa ne sme nikoli zahtevati kake žrtve, ki se ne sklada z osebno voljo vsakega posamnika. Anarhisti so torej pravi individualisti. Potemtakem jim seveda ne more biti nič všeč, kar bi bilo v zvezi s kako politiško organizacijo, ker se vsaka politiška organizacija kolikor toliko nujno naslanja